

Küçük Geyiğin Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Geyiğin Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil bir ormanda, uzun ağaçların arasında genç bir geyik yaşırdı. Adı Geyik'ti; uzun, ince bacakları ve sıcak kahverengi tüyleri vardı. Büyük, dost canlısı koyu gözleri her kelebeği ve kuşu görürdü. Her sabah dere boyunca koşar, küçük boynuz tomurcukları alçak dallara çarpardı. Ormanı ve tüm seslerini severdi.

Güneşli bir gün, Geyik derenin yanında bir şıprtı ve bir cıvıltı duydu. Eğrelti otlarının arasından baktı ve parlak kıvılkahverengi tüylü bir kunduz gördü. Kunduzun yassı kürek kuyruğu suya çarpıyor, büyük ön dişleri bir dalı kemiriyordu. "Merhaba!" dedi Geyik. "Ben Kunduz," dedi kunduz, her zamanki gibi meşgul. "Derenin karşısına bir yol yapıyorum!"

Geyik dereye baktı. Geniş ve pırıl pırıldı; kayalar ve devrilmiş kütükler vardı. Ama eski geçit bozulmuştu—dallar dağılmış, yol yok olmuştu. "Olamaz!" dedi Kunduz. "Şimdi kimse nasıl geçecek?" Geyik yeni arkadaşına üzüldü. "Düzeltebiliriz," dedi, ama nasıl yapacağından emin değildi.

Kunduz bozuk yola kořtu ve patisiyle bir dala vurdu. "Saęlam kütüklere ihtiyacımız var," dedi. "Ve onları birbirine örmeliyiz. Ama bunlar benim taşıyamayacağım kadar ağır." Geyik kütüklere baktı. Büyük ve dolaşıktılar. Derin bir nefes aldı. "Belki ben yardım edebilirim," dedi. "Bacaklarım uzun ve güçlü."

Geyik uzun bacaklarını bir kütüğün etrafına doladı ve kaldırmayı denedi. Kütük sallandı ve yuvarlandı. Geyik tökezledi ve dereye düştü. "Eyvah!" dedi, kulaklarından suyu silkeleyerek. Kunduz nazıkçe güldü. "Sorun değil! Birlikte deneyelim. Sen it, ben yönlendireyim." Geyik başını salladı, biraz sakar hissetti ama yeniden denemeye hevesliydi.

Kunduz Geyik'e kütüğü nereye koyacağını gösterdi. "Buraya koy, iki kayanın üzerine," dedi. Geyik tüm gücüyle itti. Kütük yumuşak bir gümbürtüyle yerine kaydı. "Harika!" diye sevindi Kunduz. "Şimdi daha çok kütüğe ihtiyacımız var." Geyik gurur duydu. Uzun bacakları sonunda işe yaramıştı. Yan yana çalıştılar, dere yanlarında şırıldıyordu.

Kunduz büyük ön dişleriyle küçük dalları kemirdi. Meşgul küçük patileri onları kütüklerin arasına ördü. "Bu onu güvenli yapacak," dedi. Geyik daha çok kütük taşıdı, güçlü bedeni çamurlu kıyıda sağlam durdu. "İnşa etmekte iyisin," dedi Geyik. "Sen de taşımakta iyisin," dedi Kunduz. Birbirlerine gülümsediler. Geçit şekillenmeye başlıyordu.

Bir sincap koşarak geçti ve izlemek için durdu. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Geçidi düzeltiyoruz," dedi Geyik. "Böylece herkes güvenle geçebilir." Sincap küçük patilerini çırttı. "Bu harika! Diğerlerine söyleyeceğim." Kuyruğunu sallayarak hızla uzaklaştı. Geyik ve Kunduz çalışmaya devam etti, mutlu ve önemli hissederek.

Daha çok hayvan yardıma geldi. Bir tavşan boşlukları doldurmak için yumuşak çimen getirdi. Bir rakun sağlam bir çubuk buldu. Bir kuş tepelerinde uçtu ve cesaret verici şarkılar söyledi. Geyik ve Kunduz ekibi yönlendirdi. "Şu kütüğü buraya koy!" dedi Kunduz. "Nazikçe it," dedi Geyik. Herkes birlikte çalıştı ve geçit daha güçlü ve daha güvenli hale geldi.

Güneş batmaya başladı, gökyüzünü pembe ve altın rengine boyadı. Geyik'in uzun bacakları yorulmuş, Kunduz'un patileri ağrıyordu. Ama geçide baktılar ve gülümsediler. Neredeyse bitmişti. "Sadece birkaç dal daha," dedi Kunduz. Geyik başını salladı ve son bir kütük kaldırdı. Son bir itişle tam yerine oturdu. "Başardık!" diye bağırdılar birlikte.

Ertesi sabah, tüm orman hayvanları derenin yanında toplandı. Geçit hazırды—dallarla örölmüş sağlam kütökler, sabit ve güvenli. "Hadi deneyelim!" dedi Kunduz. Yassı kuyruęu zıplayarak karşıya koştı. Sonra Geyik adım attı, uzun bacakları dikkatliydi. Geçit sağlam durdu. "Yaşasın!" diye sevindi hayvanlar. Geyik ve Kunduz gururla parladı.

Önce sincap geçti, sonra tavşan, sonra rakun. Herkes güldü ve sevindi. "Siz ikiniz harika bir takımsınız!" dedi kuş. Geyik Kunduz'a baktı. "Öyleyiz," dedi. "Senin inşa etmen ve benim taşımam—birlikte düzelttik." Kunduz başını salladı. "Farklı yetenekler harika çözümler yaratır," dedi. Ve ikisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

O günden sonra Geyik ve Kunduz en iyi arkadaş oldular. Her sabah dere kenarında buluştular. Bazen başka şeyleri de düzelttiler, sallanan bir köprü ya da sızdıran bir baraj gibi. Ve ne zaman biri yardıma ihtiyaç duysa, "Hadi birlikte çalışalım!" dediler. Dostlukları ve takım çalışmaları sayesinde orman daha mutlu bir yer oldu.

Geyik uzun bacaklarının ve güçlü bedeninin özel olduğunu öğrendi. Kunduz da inşa becerilerinin özel olduğunu öğrendi. Ama en güzel kısmı başkalarına yardım etmektir. "Tanıştığımıza sevindim," dedi Geyik. "Ben de," dedi Kunduz, kuyruğunu mutlulukla yere vurarak. Dere üzerinde güneşin batışını izlediler, sıcak ve huzurlu hissederek.

Orman hayvanları sık sık küçük geyikten ve meşgul kunduzdan bahsederdi. İki çok farklı arkadaşın geçidi nasıl düzelttiğinin hikâyesini anlatırlardı. "Farklı yetenekler harika çözümler yaratır," derlerdi. Geyik ve Kunduz da gülümseyip "Ve dostluk bunu eğlenceli kılar!" derlerdi. Dere akmaya devam etti, pırıl pırıl ve parlak.

Yani eęer bir gn ormanı ziyaret ederseniz, geęidi arayın. Uzun bir geyik ve kk bir kunduzun yan yana alıřtıęını grebilirsiniz. Size sırlarını syleyecekler: yeteneklerimizi paylařıp birbirimize yardım ettięimizde her řeyi yapabiliriz. Ve bu, herkesle paylařmaya deęer bir sırdır.